

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 76.

Trettende Session.

23de Møde.

Mandagen den 4de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (fortsat): Naar dette er Tilfældet, er det jo klart, at der allerede deri ligger en stor Overvægt hos Borgerrepræsentanterne, og saa vilde der ikke være den ringeste Betænkelighed ved, ligesom det fra min Side ikke vilde møde nogen som helst Modstand, stærkt at haandhæve Borgermesterens Stilling ligeoverfor Borgerrepræsentanterne; thi han vilde da have den samme Oprindelse som disse, og det kunde umuligt svække hans Afkomst til at have en afgjørende Stemme med Hensyn til Communens Anliggender, at han fortrinsviis beskæftiger sig med disse, og at han, forsaavidt han var lønnet, ikke blot levede for dem, men ogsaa af dem, hvorimod en modsat Afgjørelse af Spørgsmaalet mere undergiver det Tilfældigheder, da Overvægten saa henvises til Personer, der gaar ind og ud, og det jo navnlig i de smaa Byer ingenlunde er sagt, at Borgerrepræsentanterne til enhver Tid ere i Besiddelse af saadanne Kræfter, at man kunde ønske en saadan Bestemmelse. Jeg mener, at Overvægten vilde ligge i, at Borgermesteren valgtes af Borgerrepræsentanterne, og saaledes er det bragt i Forslag af mig — jeg beder om Forlæbelse og haaber, at det ikke skal blive anseet for Ubeskedenhed, at jeg henviser til et Udkast, jeg har udarbejdet i dette Things Tjeneste, da det er den korteste Vej, ad hvilken jeg ikke blot kan anføre, men ogsaa legitimere min Mening. Her er gjort

et andet Forslag, som jeg kortelig skal udtrykke saaledes, at naar Communalbestyrelsens Afdelinger ikke kunne blive enige, saa skulle de stemme, ikke i Sectioner, ikke Magistraten og Borgerrepræsentanterne hver for sig, men under Et, og det, som der da var to Trediedele af Stemmerne for, skulde ansees for den samlede Communalbestyrelsens Mening, hvad enten Borgermesteren hørte til Majoriteten eller til Minoriteten. Det er altsaa naturligt, at da det, jeg anseer for ønskeligt, er en Anvendelse af Lokammersystemet, men vel at mærke med den folkevalgte Deel af Repræsentationen som Grundlag, kan det her Foreliggende ikke være tiltalende for mig; men det er en Selsølgelse, at da man i politiske Ting jo i Almindelighed vil være i den Nødvendighed, at maatte finde sig i det ene eller det andet, naar man blot opnaaer det, man anseer for Hovedsagen, vil jeg dog kunne stemme derfor. Borgermesteren eller Byfogden — hvad man nu vil kalde ham — bliver altsaa den Tilshyns havende paa Statens Vegne. Dette Tilshyn er udtrykt saaledes, at han kan standse en Beslutning, saasnart den strider imod et vist Lovbud; men denne Definition paa Tilshynet kan jeg paa ingen Maade gaar ind paa. For det Første er ingenlunde vor Lovgivning af den Beskaffenhed, at man kan sige, at Alt, hvorimod der ikke er anført et vist Lovbud, er lovligt, især naar denne Forbring opstilles saaledes, at man paa Stedet skal paaberaabe sig en bestemt Lov, Paragraph eller Rescript osv., og jeg maatte derfor forbre, at Udtrykket: „at den (Beslutningen) strider mod et bestemt Lovbud“, blev ombyttet med: „at den er ulovlig“. Men dernæst kan Noget ogsaa være ulovligt